

ויקהל פקודי חכ"א

הביאור בשמות הפרשיות: בפרשת ויקהל - לפני שנבנה המשכן - החשיבות הוא רק בכלל - ויקהל. אך לאחרי שנבנה המשכן - בפרשת פקודי - ישנה חשיבות לכל יחיד - פקודי.

בשמות הסדרות ויקהל פקודי קשה, דלכאורה שמות הפרשיות הם היפך תוכנם. דבפרשת ויקהל מדובר על הפרטים דהמשכן, ושם הפרשה הוא "ויקהל" שמורה על הכלל. ואילו פרשת פקודי, ששם מדבר על הכלל - הקמת כל המשכן - נקרא "פקודי" המורה על המנין דכל פרט.

והביאור: ישנם ג' אופנים בשייכות דכלל ופרט: (א) הפרט אין בו חשיבות מצד עצמו (על דרך חצי שיעור, למאן דאמר שמותר מן התורה). (ב) לכל פרט ישנה חשיבות, אך בהצטרפות כל הפרטים נעשה מציאות חדשה (על דרך מנין בני ישראל, דישנה קדושה בכל יחיד, אך בצירוף עשרה ישנו קדושה נעלית יותר). (ג) אין חשיבות לכל פרט, אך כשמצרפים את כל הפרטים לכלל אחד אזי נעשה חשיבות גם לכל פרט בפני עצמו. ויש לומר שהמשכן הוא כאופן הג', דרק כשנבנה המשכן נעשה חשיבות לכל פרט.

וזהו הביאור בשמות הפרשיות, דבפרשת ויקהל - לפני שנבנה המשכן - החשיבות הוא רק בכלל - ויקהל. אך לאחרי שנבנה המשכן - בפרשת פקודי - ישנה חשיבות לכל יחיד - פקודי.

וזהו שבספר המצוות אומר הרמב"ם: "שצונו לבנות בית הבחירה כו' שזה הכלל כולל מינים רבים שהם כו' והכל יקרא מקדש וכבר יחד הציווי בכל חלק וחלק". דלאחרי שמדגיש שהמצוה היא הכלל, חוזר ומדגיש ש"יחד הציווי בכל חלק וחלק" – בכל פרט.

וההוראה מזה: אל יחשוב האדם שלכל לראש הוא מציאות בפני עצמו ורק שהוא גם חלק מהכלל, דאדרבא דוקא כשהוא חלק מהכלל נעשה חשיבות היחיד, שלכן מיד בהתחלת עבודת היום כולל היחיד את עצמו עם הציבור, ומקבל על עצמו לקיים מצות "ואהבת לרעך כמוך".

והטעם לזה הוא, שבחיצוניות כלל ופרט הם סתירה זה לזה, או על כל פנים הם שני סוגי שלימות שונים. אך מצד פנימיות הענינים - מצד עצמותו - התחלקות ופשיטות אינם סותרים, ואדרבא הריבוי מבטא את הפשיטות שלמעלה.